

**ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ**

Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ μακροβιότης εἶναι τὰ δύο ἐκλεκτότερα ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν, ὅλοι ἐπιζητοῦμεν καὶ ὅλοι ἐπευχόμεθα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ πῶς κατορθοῦται τοῦτο; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει τὸ Θεόπνευστον βιβλίον τῶν Παροιμιῶν, ὁ ἀνεξάντλητος αὐτὸς θησαυρὸς τῶν ἐκλεκτωτέρων καὶ ὠφελιμωτέρων διὰ τὸν βίον πρακτικῶν συμβουλῶν, τῶν πολυτιμωτέρων ἠθικῶν παραγγελμάτων.

«Υἱέ μου μὴ λησμονῆς τοὺς νόμους μου, καὶ ἡ καρδία σου ἄς φυλάττῃ τὰς ἐντολάς μου διότι μακροβιότητα καὶ ἔτη ζωῆς καὶ εἰρήνην θέλουσι σοὶ προσθέσει».—Καὶ τῷ ὄντι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠθικοῦ νόμου ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι εὐδαιμονίας συντελεῖ καὶ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τῆς παρούσης ζωῆς. Ὁ νέος ὅστις ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς του ἔτη ἔζησεν ὡς παραγγέλλει ὁ Θεός· ὁ νέος ὅστις δὲν ἀφήκε τὸν ἑαυτόν του ἔρμαιον τῶν παθῶν, τῶν ὁρμῶν καὶ τῆς ἠθικῆς σήψεως καὶ διαφθορᾶς, θέλει φθάσει εἰς γῆρας καὶ μάλιστα ἐν εἰρήνῃ καὶ εἰρηνικὰ τέλη θέλει ἔχει. Τούναντίον ὁ ἄσσωτος καὶ ὁ διεφθαρμένος νέος, ὁ νέος ὅστις ἐξήντησεν πᾶσαν τῆς ζωῆς του ἰκμάδα εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀσωτίας, θέλει συσσωρεύσει πλείστας ἀσθενείας καὶ πόνους εἰς ἑαυτόν καὶ ἡ ζωὴ του θέλει διέλθει ὀδυνηρὰ διὰ μέσου τρομερῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων καὶ τύψεων συνειδήσεως καὶ τὸ γῆράς του θὰ ἦναι πρόωρον, αἰφνίδιον καὶ ἐλεινόν.—Μετὰ λόγια θέλουν ξεσπάσει στὸ κεφάλι του ὄλαι αἱ ἀνοησαίαι τῆς νεότητος διότι αὐταὶ ὁμοιάζουν πρὸς χρεώγραφα τῶν ὁποίων ἡ προθεσμία λήγει εἰς τὸ γῆρας.

Βεβαίως ὁ νέος ὅστις εἰς ἓν σημεῖον τοῦ ἐλεινοῦ κατηφόρου τὸν ὁποῖον ἔχει πάρει ἀνανήφει καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, ὁ νέος λέγομεν ἐκεῖνος προλαμβάνει πολλὰ κακὰ καὶ αὐξάνει τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας του, ἀλλὰ πόσον γλυκυτέρα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ μηδέποτε κυλισθέντος εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας! Πόσον γλυκυτέρα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ νέου τὸν ὁποῖον δὲν πικραίνει ἡ μεταμέλεια διὰ παρελθόντα παραστρατήματα, καὶ τοῦ ὁποῖον τὸ μέτωπον δὲν ἡ φθοροποιὸς ἐπιρροὴ τῆς ἁμαρτίας!

Ἄς προσέξωμεν λοιπὸν πολὺ εἰς τὰς ἀνωτέρω πατρικὰς συμβουλὰς τοῦ Παροιμιστοῦ.

Τὰ διαβήματά μας ἄς μὴ ἐξέλθουν ποτὲ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἡ καρδία μας ἄς μὴ θελχθῇ ποτὲ ὑπὸ τοῦ πονηροῦ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκται ἄς σκέπωνται πάντοτε ὑπὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ διέλθωμεν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν μας καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς θαλερὸν γῆρας καὶ νὰ ἔχωμεν εἰρηνικὰ καθ' ὅλα τέλη.

ΠΕΡΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

11) Νὰ μὴ νομίσης, ὅτι τὸ «Ἠμαρτον» μόνον, τὸ ὁποῖον θὰ εἴπῃς εἰς τὸν Πνευματικὸν μὲ τὸ στόμα, φθάνει διὰ τὴν συγχώρησίν σου ἀπὸ τὸν Θεόν. Δὲν φθάνει καθόλου, ἐὰν δὲν συνοδεύεται μὲ πόνον ψυχῆς καὶ κατὰ Θεὸν λύπην καὶ συντριβὴν καὶ κατάνυξιν καρδίας, καὶ ἂν δὲν ἦσαι ἀποφασισμένος νὰ μετανοήσῃς ἀληθινά, νὰ μισήσῃς δηλαδὴ τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ νὰ τὰ ἀφήσῃς πλέον καὶ νὰ ἀλλάξῃς βίον ἀποφεύγων καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καὶ τοὺς τόπους τὰ ὁποῖα σὲ παρέσυραν ἕως τώρα εἰς τὴν ἁμαρτίαν. «Ἐπεὶ, οὐδὲ ὁ εἰπὼν ἡμαρτον, εἶτα ἐπιμένων τῇ ἁμαρτίᾳ, οὗτος ἐξομολογεῖται, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον· ἀλλ' ὁ κατὰ τὸν ψαλμὸν εὐρὼν τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ καὶ μισήσας. Τί γὰρ ὄφελος ἀρρωστοῦντι ἡ παρὰ τοῦ ἱατροῦ ἐπιμέλεια, ὅταν τὰ φθαρτικὰ τῆς ζωῆς ἐπιτηδεύῃ; Οὕτως οὐδὲν ὄφελος ἀδικημάτων συγχωρουμένων τῷ ἔτι ἀδικοῦντι».

12) Νὰ δεχθῆς μὲ ὑποταγὴν καὶ ταπεινώσιν «τὸν Κανόνα» τὸν ὁποῖον θὰ σοῦ διορίσῃ ὁ Πνευματικὸς σου, κατὰ τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ κατὰ τὴν δυνάμιν σου, καὶ νὰ ἀγωνισθῆς νὰ τὸν ἐκτελέσῃς· ἀλλὰ μὴ φαντασθῆς ποτὲ ὅτι ὁ Κανὼν καὶ τὰ Ἐπιτίμια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σὲ κανονίσῃ ὁ Πνευματικὸς σου ἔχουν τάχα «ἰλαστικὴν ἀξίαν» καὶ εἶναι διὰ «ἰκανοποίησιν» τῆς παροργισθείσης Θείας Δικαιοσύνης. Μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ παραδεχθῆς τοιαύτην βλασφημίαν! Τὴν Θεῖαν δικαιοσύνην ἱκανοποίησε καὶ ἐξιλέωσε μόνῃ ἡ Σταυρικὴ Θυσία τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Τὰ ἐπιτίμια εἶνε ἀπλῶς «φάρμακα ἰαματικά» τῆς ἀρρωστημένης ψυχῆς «τιμωρίαι ἰαματικά» χρειαζόμεναι δι' ὄλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τοὺς βαρύτερα πταίσαντας. Ἐὰν εἰς οὐρανοβάμων Ἀπόστολος ὁ θεῖον Παῦλος, ἔλεγεν: «Ὑποπιᾶζω μου